

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4340-4341/2545

นางจิตรา ทองพัฒน์ โจทก์ นางสุดาหรือชยุดา สุนาถวนิชย์กุล กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.พ. มาตรา 197, (เดิม) มาตรา 198, (เดิม) มาตรา 199, (เดิม) มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 198, ป.วิ.พ. มาตรา 199, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นจะไม่มีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การหากโจทก์ไม่มีคำขอต่อศาลภายใน 15 วัน นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลง อย่างไรก็ตาม การที่โจทก์มิได้มีคำขอให้ศาลสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ มิได้หมายความว่าจำเลยทั้งสองไม่ขาดนัดยื่นคำให้การ เพราะเมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ให้การภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ทั้งมิได้แจ้งเหตุขัดข้องต่อศาลภายในกำหนดเช่นนั้น ต้องถือว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยผลของกฎหมายดังที่บัญญัติไว้ในป.วิ.พ. มาตรา 197 วรรคแรก (เดิม) แล้วผลของการที่โจทก์มีคำขอดังกล่าวมีผลเพียงว่าโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไปเท่านั้น หากโจทก์ไม่ยื่นคำขอภายในกำหนดระยะเวลาดังว่านั้น ก็เป็นผลทำให้ศาลชั้นต้นอาจมีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้นออกเสียจากสารบบความได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 198 วรรคแรกและวรรคสอง (เดิม) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับโจทก์โดยเฉพาะ มิได้เกี่ยวข้องกับปัญหาว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่แต่อย่างใด เหตุนี้การขออนุญาตยื่นคำให้การตาม ป.วิ.พ. มาตรา 199 (เดิม) จึงไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การตามมาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อน ข้อเท็จจริงในการพิจารณาว่าจะอนุญาตให้จำเลยทั้งสองซึ่งขาดนัดยื่นคำให้การยื่นคำให้การได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยทั้งสองจงใจขาดนัดหรือไม่เท่านั้น หากจำเลยทั้งสองมิได้ขาดนัดยื่นคำให้การโดยจงใจหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่นศาลชั้นต้นย่อมอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การภายในกำหนดเวลาตามที่ศาลจะเห็นสมควรได้แต่ถ้าการขาดนัดนั้นเป็นไปโดยจงใจหรือไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การตาม ป.วิ.พ. มาตรา 199 วรรคแรกและวรรคสอง (เดิม) ส่วนปัญหาที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจะถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้หรือไม่นั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า กรณีนี้เป็นการขออนุญาตยื่นคำให้การเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว ซึ่งหากจะถือว่าเป็นการขอขยายระยะเวลา จำเลยทั้งสองจะต้องอ้างทั้งพฤติการณ์พิเศษที่ไม่อาจยื่นคำให้การภายในกำหนดระยะเวลายื่นคำให้การด้วย ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 แต่ปรากฏตามคำร้องขอของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองอ้างเหตุที่ได้แจ้งใจขาดนัดยื่นคำให้การเท่านั้น หาได้อ้างพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยแต่อย่างใด ไม่ ดังนี้ ที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจึงไม่อาจถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้ จำเลยทั้งสองได้รับหมายเรียกให้ให้การและสำเนาคำฟ้องโดยชอบแล้ว โดยอาจอ้างเหตุที่หลงลืมเพราะจำเลยที่ 2 มีธุระส่วนตัวต้องรีบเดินทางไปประกอบพิธีไหว้บรรพบุรุษไปดูแลพี่ชายซึ่งป่วยหนัก และติดต่อหาสถานที่ศึกษาให้แก่บุตรจึงไม่อาจยื่นคำให้การทันภายในกำหนดว่ามีเหตุผลอันสมควรได้ทั้งจำเลยที่ 2 ก็มีทนายความในคดีอาญาที่เกี่ยวกับคดีที่ตนถูกฟ้องเป็นคดีแพ่งนี้อยู่แล้วซึ่งจำเลยที่ 2 อาจติดต่อกับทนายความของตนเพื่อยื่นคำให้การต่อสู้คดีได้ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การหรืออาจขอขยายระยะเวลายื่นคำให้การโดยอ้างพฤติการณ์พิเศษ

อย่างใดอย่างหนึ่งได้ แต่จำเลยที่ 2 หาได้เอาในใสในการดำเนินการดังกล่าวหรือแจ้งให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองยังถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองขาดนัยน์คำให้การ โดยมีเหตุอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้ แม้ปัญหาตามข้อฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่าจำเลยทั้งสองปลูกสร้างอาคารพาณิชย์รुक้าเข้าไปในที่ดินของโจทก์หรือไม่ จะมีใช้ประเด็นพิพาท เพราะจำเลยทั้งสองขาดนัยน์คำให้การโดยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีเป็นประเด็นไว้ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์ยังคงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบให้รับฟังได้ตามคำฟ้อง และในกรณีที่ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การเช่นคดีนี้ จำเลยทั้งสองมีสิทธิที่จะสาบานตนให้การเป็นพยานเอง และถามค้านพยานโจทก์ได้ ตามมาตรา 199 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งจำเลยทั้งสองได้สาบานตนให้การเป็นพยาน และถามค้านพยานโจทก์ในปัญหาดังกล่าวไว้แล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้จึงถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่ต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคแรก (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 4 / 2545)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์และส่งมอบที่ดินให้แก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย และห้ามมิให้จำเลย (ที่ถูกจำเลยทั้งสอง) เข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินของโจทก์อีกต่อไป กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงินจำนวน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้ชำระค่าเสียหายอีกเดือนละ 1,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะขนย้ายและรื้อถอนทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์เสร็จสิ้น จำเลยทั้งสองขาดนัยน์คำให้การ ก่อนศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัยน์คำให้การ จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การโดยอ้างว่ามีได้ใจขาดนัยน์คำให้การ โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า เป็นความบกพร่องของจำเลยทั้งสองเอง ขอให้ยกคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลยทั้งสอง ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลยทั้งสองแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้อง แล้วพิจารณาคดีต่อไป และพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 20,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ในส่วนที่ดินพิพาทตามแผนที่พิพาทในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดง 2966/2539 ของศาลชั้นต้น หากสภาพบังคับไม่เปิดช่องให้กระทำได้ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายเป็นค่าที่ดินให้โจทก์เป็นเงินจำนวน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 7,000 บาท ส่วนค่าขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งและคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ และพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 1,500 บาท แทนโจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกาคัดค้านคำสั่งและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า

พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองเป็นประการแรกว่า จำเลยทั้งสองจงใจขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่ ศาลฎีกาตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ขณะที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การศาลชั้นต้นยังมิได้มีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ จึงเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่าการขออนุญาตยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 (เดิม) ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นต้องมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อนหรือไม่ และที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจะถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองหรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การต่อเมื่อโจทก์มีคำขอต่อศาลภายใน 15 วัน นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลง ศาลชั้นต้นจะไม่มีคำสั่งนั้น หากโจทก์ไม่มีคำขอดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การที่โจทก์มีคำขอให้ศาลสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การมิได้หมายความว่าจำเลยทั้งสองไม่ขาดนัดยื่นคำให้การ เพราะเมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ยื่นคำให้การภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ทั้งมิได้แจ้งเหตุขัดข้องต่อศาลภายในกำหนดเช่นนั้น ก็ต้องถือว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยผลของกฎหมายดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 197 วรรคแรก (เดิม) แล้ว ผลของการที่โจทก์มีคำขอดังกล่าวมีเพียงว่าโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไปเท่านั้น หากโจทก์ไม่ยื่นคำขอภายในกำหนดระยะเวลาดังว่านั้น ก็เป็นผลทำให้ศาลชั้นต้นอาจมีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้นออกเสียจากสารบบความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคแรกและ วรรคสอง (เดิม) ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโจทก์โดยเฉพาะ มิได้เกี่ยวข้องกับปัญหาว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่ แต่อย่างไรก็ดี เหตุนี้การขออนุญาตยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 (เดิม) จึงไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การตามมาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อน ข้อเท็จจริงในการพิจารณาว่าจะอนุญาตให้จำเลยทั้งสองซึ่งขาดนัดยื่นคำให้การยื่นคำให้การได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยทั้งสองจงใจขาดนัดหรือไม่เท่านั้น หากจำเลยทั้งสองมิได้ขาดนัดยื่นคำให้การโดยจงใจหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่นศาลชั้นต้นย่อมอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การภายในกำหนดเวลาตามที่ศาลจะเห็นสมควรได้แต่ถ้าการขาดนัดนั้นเป็นไปโดยจงใจหรือไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 วรรคแรก และวรรคสอง (เดิม) ส่วนปัญหาว่าที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจะถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้หรือไม่ นั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า กรณีนี้เป็นการขออนุญาตยื่นคำให้การเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว ซึ่งหากจะถือว่าเป็นการขอขยายระยะเวลา จำเลยทั้งสองจะต้องอ้างทั้งพฤติการณ์พิเศษที่ไม่อาจยื่นคำให้การภายในกำหนดเวลาตามกฎหมายและอ้างเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจยื่นคำขอขยายระยะเวลานั้นก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 แต่ปรากฏตามคำร้องขอของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองอ้างเหตุที่มีได้จงใจขาดนัดยื่นคำให้การเท่านั้น หาได้อ้างพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยแต่อย่างใดไม่ ดังนี้ ที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจึงไม่อาจถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้ สำหรับปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่า จำเลย

ทั้งสองจงใจขาดนัยนัยคำให้การหรือไม่นั้น ปรากฏตามคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลยทั้งสองลงวันที่ 25 เมษายน 2539 และทางไต่สวนพยานของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยที่ 2 ได้รับหมายเรียกให้ให้การและสำเนาคำฟ้องเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2539 โดยรับไว้แทนจำเลยที่ 1 ด้วยแล้วหลงลืมไว้บนตู้สินค้าเนื่องจากต้องรับเดินทางไปจังหวัดชลบุรีเพื่อประกอบพิธีไหว้บรรพบุรุษแล้วเดินทางไปดูแลพี่ชายซึ่งป่วยหนักอยู่ที่กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังต้องไปติดต่อหาสถานที่ศึกษาให้แก่บุตรและกลับมาถึงบ้านเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2539 จึงรีบติดต่อทนายความและทราบว่าพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว และจำเลยที่ 2 ตอบคำถามค้านของทนายโจทก์ว่าก่อนถูกฟ้องเป็นคดีนี้จำเลยที่ 2 ถูกฟ้องในคดีอาญาในข้อหาบุกรุก ในการดำเนินคดีอาญานั้นจำเลยที่ 2 ได้แต่งตั้งทนายความให้มาดำเนินคดีแล้ว เห็นว่า จำเลยทั้งสองได้รับหมายเรียกให้ให้การและสำเนาคำฟ้องคดีนี้โดยชอบแล้ว ไม่อาจอ้างเหตุที่หลงลืมเพราะจำเลยที่ 2 มีธุระส่วนตัวต้องทำจึงไม่อาจยื่นคำให้การได้ทันภายในกำหนดว่ามีเหตุผลอันสมควรได้ ทั้งจำเลยที่ 2 ก็มีทนายความในคดีอาญาที่เกี่ยวกับคดีที่ตนถูกฟ้องเป็นคดีแพ่งนี้อยู่แล้วซึ่งจำเลยที่ 2 อาจติดต่อกับทนายความของตนเพื่อยื่นคำให้การต่อสู้ได้ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การหรืออาจขอขยายระยะเวลายื่นคำให้การโดยอ้างพฤติการณ์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งได้ แต่จำเลยที่ 2 หาได้เอาใจใส่ในการดำเนินการดังกล่าวหรือแจ้งให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองยังถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองขาดนัยนัยคำให้การโดยมีเหตุอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองต่อไปเป็นข้อสุดท้ายว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองปลูกสร้างอาคารพาณิชย์รुकล้ำเข้าไปในที่ดินของโจทก์อันเป็นที่ดินพิพาทตามแผนที่พิพาท ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2966/2539 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ ก่อนวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า การที่จำเลยทั้งสองขาดนัยนัยคำให้การจะถือว่าฎีกาในข้อนี้ของจำเลยทั้งสองเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรก หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า แม้ปัญหาตามข้อฎีกาดังกล่าวของจำเลยทั้งสองจะมีใช้ประเด็นข้อพิพาทเพราะจำเลยทั้งสองขาดนัยนัยคำให้การโดยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีเป็นประเด็นไว้ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์ยังคงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบรับฟังได้ตามคำฟ้อง และในกรณีที่ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การเช่นคดีนี้ จำเลยทั้งสองมีสิทธิที่จะสาบานตนให้การเป็นพยานเอง และถามค้านพยานโจทก์ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 199 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งจำเลยทั้งสองก็ได้สาบานตนให้การเป็นพยาน และถามค้านพยานโจทก์ในปัญหาดังกล่าวไว้แล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้จึงถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรก...ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองได้ปลูกสร้างอาคารพาณิชย์รुकล้ำเข้าไปในที่ดินของโจทก์คิดเป็นเนื้อที่จำนวน 16 ตารางวา ตามแผนที่พิพาท ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2966/2539 ของศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิจารณายืน คำอุทธรณ์นิยมนั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

วิชา มหาคุณ · พุนศักดิ์ จงกลนี · ปัญญา สุทธิบดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4340-4341/2545>